

Neděle 22.3.2015 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(5.postní neděle)

„Dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechť je mezi vámi **takové smýšlení jako v Kristu Ježíši“.** (Fp 2,1-11)

Když jdeme kolem staveniště, poznáme, že se tam něco staví. Když pozorujeme na polích práci zemědělců, vidíme, že dělají všechno pro dobrou setbu a bohatou úrodu. - Když jde někdo kolem kostela, asi ho nenapadne, aby srovnával práci na poli s křesťanskou bohoslužbou. A přece jsou tyto činnosti v něčem podobné. – I když to tak nevypadá, pravidelné setkávání křesťanů, jejich aktivity ve sboru i na veřejnosti – to je také důležitá práce, je to Boží dílo. Církev vypadá sice jako zájmová skupina, která si v neděli a jindy řeší své náboženské potřeby. Ale ve skutečnosti je za tím vším živý Bůh, který vstupuje do lidských životů, mění lidská srdce, formuje charaktery a naplňuje život pokojem a nadějí.

1. Pavlova starost o církev

Před týdnem jsme četli oddíl z listu Efezským a mluvili o jednotě Kristovy církve. Pověděli jsme si, že jednotu je Božím darem, který máme zachovávat. Dnes jsme otevřeli jiný biblický text a zjišťujeme, že ukazuje stejným směrem: k jednotě Kristovy církve. Ap. Pavel nenechává nikoho na pochybách o tom, jak mu záleží na církvi, na společenství věřících a na vztazích mezi křesťany. V předchozím oddíle vyzval křesťany: *„Vedte život hodný Kristova evangelia, abych viděl, že zakotvení v jednom Duchu vedete jednou myslí zápas ve víře v evangelium“* a teď pokračuje. Apoštol je přímo fascinován Božím plánem s církvi a myšlenkou jednoty, ke které Bůh křesťany Duchem svatým vede!

U člověka, který sedí ve vězení, bychom čekali asi něco jiného. Apoštol Pavel píše o své radosti a o tom, že k dokonalému štěstí mu chybí už jenom málo. Není to ovšem ani propuštění z vězení, ani sundání řetězů z rukou, ani pohodlnější postel nebo lepší strava. Takovým doplněním Pavlovy radosti by bylo, kdyby ve sboru ve Filipech žili podle evangelia. Pavel ve vězení myslí na Kristovu církev a moc mu záleží na tom, aby se to ve filipském sboru nepokazilo. Je to asi 9/10 let, co zde na své druhé misijní cestě založil Pavel sbor. Pán Bůh byl u toho a dal prožít apoštolům řadu mimořádných zkušeností. Mezitím práce pokračovala, křesťanský sbor vyrostl a objevil se problém. Na konci svého dopisu Pavel jmenuje Euodii a Syntyché a domlouvá jim. Tyto ženy „vedly zápas za evangelium“ (Fp 4,3), možná byly u začátků filipské církve, každopádně patřily k vedení sboru. A právě tyto 2 ženy se pohádaly. Nevíme, o co přesně šlo. Ale určitě to nebyly záclony ve sboru ani otázka, kdo peče lepší buchty. Šlo o duchovní věci, o Boží dílo, které oběma ženám leželo na srdci a ony se v něčem neshodly. Apoštol Pavel svým dopisem promlouvá do situace sboru a obě ženy napomíná. Chce, aby se usmířily, aby hledaly společnou řeč a zabránily rozdělení sboru.

2. Pavlovy rady církvi

Křesťané museli od začátku církve zápasit s různými těžkostmi. Poznali, co je pronásledování od Kristových nepřátel, kdy kvůli víře šli křesťané do vězení, byl jim zabaven majetek nebo šli na smrt. Bránili církev před falešnými učiteli a sektáři, kteří se snažili pravdu evangelia různě vylepšovat, ohýbat nebo i vyprazdňovat. Kromě toho se mnohokrát stalo, že Kristova církev

musela zápasit o jednotu... A právě na toto nebezpečí myslí apoštol ve Filipech. Možná že mezi ženami ve vedení sboru šlo o rivalitu, možná se nemohly shodnout kvůli tomu, že jedna z nich vyvíjela ve sborové práci na ostatní tlak, druhá byla trpělivější a laskavější. Tento nesoulad se nepodařilo vyřešit hned a teď už napětí ohrožovalo jednotu křesťanského sboru.

V našem textu Pavel tyto ženy přímo nejmenuje, ale ukazuje na to, odkud se to bere a s čím to souvisí, když se křesťané neshodnou a hrozí rozkol. Vůbec nejde o to, že by měli mít v církvi všichni na všechno stejný názor. Něco takového není ve větší skupině lidí ani možné. Duchovní jednota znamená soulad v podstatných věcech, v otázce křesťanské víry a nového života. Protože život křesťanů a církve přináší sebou spoustu dalších, konkrétních otázek, je docela běžné, že si křesťané tyto věci vyjasňují. Vytváří biblické řady, na kterých se shodnou a pak se podle nich učí žít a pracovat. Jednotu místní církve ve Filipech Pavel definuje jako život „*stejně myslí, stejně lásky, jedné duše a stejného smýšlení*“. Nejde o to, aby všichni viděli všechno stejně, ale o to, aby byli jednotní v přístupu k řešení různých otázek, aby měli stejný postoj lásky a měli před očima společný cíl. O to jde Pavlovi.

3. Ježíš jako záchrana a příklad církve

To všechno je pěkné, můžeme si stokrát říct, že to tak chceme dělat a stejně to samo nepůjde. Za normálních okolností totiž narážíme (také ve společenství Kristovy církve) na některé překážky. První z nich je **ctižádost**, ambice. Sama o sobě není ambice špatná. Špatné jsou *sobecké ambice*. Slovo z původního textu lze přeložit jako „soupeření“. Pokud se necháme jako křesťané ovládat ctižádostí a práci ve sboru bereme jako „soupeření“, pak tím poškozujeme jednotu sboru a působíme rozdělení. Dalším špatným postojem je **ješitnost**, pocit vlastní důležitosti. *William Barclay* ji popisuje jako „touhu po osobní důstojnosti“. Pro některé lidi je pocit vlastní důležitosti větším pokušením než bohatství. Prostě „něco znamenat, být obdivován, respektován, uznáván“ to je něco. Před několika lety jsem dostal do manželky k vánocům keramický hrníček s nápisem „ředitel zeměkoule“. Líbilo se mi to a přišlo mi to legrační. Ale to je přesně ono, po čem toužíme – hlavně my muži. Potřebujeme to slyšet od manželky, ale pokud možno také od dalších lidí, jak jsme dobří, jak něco umíme. Protikladem ješitnosti, pocitu vlastní důležitosti je *pokora*. K tomu povzbuzuje Pavel, ale také Ježíš Kristus. Považovat druhé za důležitější než sebe – to je východisko z této pasti. Ale to není všechno. Docela velkou překážkou je **soběstřednost**, tedy soustředění na sebe a na své zájmy. *Martin Luther* pojmenoval tuto vlastnost jako „zakřivenost do sebe“. Někteří křesťané si představují, že církev/sbor je od toho, aby uspokojil všechny jejich potřeby a přání. Sebe a své vnímání používají jako měřítko toho, co se má a jak se má ve sboru dělat. Tudy cesta k jednotě Kristovy církve a Boží oslavě nevede. Soběstřednost můžeme překonat jedině tak, že budeme s Boží pomocí vědomě myslet na druhé, na jejich prospěch.

Pán Ježíš přichází do našeho světa a uvažuje, mluví a jedná úplně jinak než jsou zvyklí uvažovat lidé. Ježíš miluje, pomáhá lidem, uzdravuje, zapomíná na sebe a obětuje se. Svým učedníkům umývá nohy a dává jim příklad toho, jak mají uvažovat a jednat. Nakonec se nechá zatknout, odsoudit a popravit na kříži, aby nám lidem posloužil ke spáse a k nové naději. Tudy vede cesta k jednotě Kristovy – být jako On, Pán Ježíš Kristus, mít takové smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus. Východiskem ze všech napětí, sporů a neshod v církvi je zápas o to, abychom svými postoji, myšlením i jednáním byli podobnější Pánu Ježíši Kristu.

Bronislav Kaleta